

Szalézi Értesítő

BESZÁMOLÓK

✓ az őszi
eseményekről

✓ a pedagógiai
konferenciáról
és
lelkigyakorlatról

✓ Marjeta
Zanjovic
szalézi nővéréről

FÓKUSZBAN:

*az óbudai
Szent Péter
és Pál Szalézi
Általános
Iskola*



Áldott karácsonyt!

Don Pascual Chávez
LEVELE A SZALÉZI
CSALÁDHOZ



ÚJABB LÉPÉS
Sándor István
boldoggá avatása felé

SZALIM
animátor képzés



FÓKUSZ

Szalézinak lenni Péter-Pálosként - Óbudán

Óbudai Szent Péter és Pál Szalézi Általános Iskolánk tizenkettedik éve működik. A rendszerváltás után az Irgalmas Nővérek a visszaigényelt épületet ismét iskolaként kívánták működtetni, ennek megszervezésére dr. Khirer Vilmos atyát kérték meg. Ekkor még az Esztergom- Budapest Főegyházmegyéhez tartoztunk, ám 2001 szeptemberében mi is beléptünk a szalézi iskolák sorába, s lettünk e nagy család tagjai. Ezzel együtt külsőségekben is igyekeztünk megfelelni a szalézi légkörnek. Ma a belépőt Simon András grafikus művész Don Bosco-portréja fogadja. A szalézi szellemiség fő vezérfonala korábban sem volt ismeretlen előttünk, hiszen diákjaink jelentős része a közeli Bécsi úti közösségből került hozzánk.

Katolikus nevelési elveinkbe elkezdtuk beépíteni azokat a módszereket, amelyeket Don Boscótól tanulhattunk. Ez számunkra nem megerőltető feladat, mert az ésszerűség, a vallásosság és a szeretet egysége eddig is átjárta a gyermekekhez fűződő kapcsolatunkat. A mindennapokban hittanórák, osztálymisék, imák formájában közösen éljük meg hitünket. Az elnőiesedett pályán – általában 25 fő körüli tantestületünkben a férfiak létszáma minimális – további megerősítést kaphatunk az egyszerűségében mélységesen bölcs Margit mama példájából is.

Felelősséget érzünk az iskolánkba járó anyagi- és szociális hátránnyal küzdő családok gyermekeinek sorsáért. Különös gondot fordítunk a tanulók érzelmi nevelésére: órarendben és szakköri keretek között is magasabb óraszámokban tanítjuk a művészeti tárgyakat. Így próbáljuk elérni, hogy ebben találják meg hétköznapi örömeiket, elfoglaltságaikat és sikerélményeiket. Erre építve nívós és egyre több érdeklődőt vonzó gálaműsorokat tartunk minden Don Bosco- évfordulón, és szerepelünk több kerületi és fővárosi rendezvényen. A gyerekeink kezeiből került ki számos bőr-, agyag- és egyéb alkotás, melyek többször voltak kiállítások részei. Néptáncosaink és zenészeink országos sikereivel is büszkélkedhetünk. Színjátáshoz kedvet érző diákjainknak is alkalmuk van szárnyaikat bontogatni.

A tanulás, a hitélet és a közösségformálás fontossága egyesülhet azokban a családos kirándulásokban, sportnapokban, Péter-Pál Bálon, a Péter-Pál-díj odaítélésékor is, melyek már hagyománnyá váltak nálunk. Egyik mottónk, hogy a nevelés olyan, mint egy háromlábú szék (család-iskola-gyerek), melynek bármelyik lábát ha kivágjuk, felbillen. Ez is hangsúlyozza annak a szoros együttműködésnek az igényét, melyet a családok felé közvetíteni igyekszünk.

Kis létszámunk ellenére – vagy talán épp ezért – a közismereti tantárgyakból rendezett versenyekről dobogós helyezéseket hozunk el évről évre. A 8. után végzett diákjainkról is rendre olyan híreket kapunk, melyek helytállásukat igazolják. Ezt már az iskola-előkészítő foglalkozásokon kezdjük alapozni, amit az iskola alapítása óta egyre hatékonyabban szervezünk. Minden évfolyam megtalálja a maga számára az egyre színesebb tárgyi feltételeket is.

Mi örülünk annak, hogy a szépen gyarapodó létszámunk, a családok bizalma iskolánk felé azt igazolja, hogy a mai korban is van létjogosultsága a közel 200 éves Don Bosco-i pedagógiának.

Bisztricsány-Domszkyé-Tolnai



Kedves Munkatársak és Don Bosco-Tisztelők!

Alig kezdtük meg ezt az évet, máris búcsúzunk tőle, hiszen hamarosan új esztendőt kezdünk, ha a Jóisten is megengedi ezt nekünk.

A hulló falevelek és a természet elmúlása bennünket is figyelmeztet arra, hogy egyszer nekünk is el kell hagynunk ezt a földet és számadást kell adnunk életünkről.

Most így mi is számadást adunk az elmúlt év örömeiről, bánatairól. Őszintén mondom, a nehézségek ellenére sok-sok örömben volt részünk az elmúlt évben. Egyik novíciusunk fogadalmat tett, másik teológusunk örök fogadalommal kötelezte el magát. Két misszionárius fiattal gyarapodott tartományunk

A Szalézi Ifjúsági Mozgalom minden házunkban lelkesen működött. Oratóriumainkban, kiváltképpen a nyáron, boldog, vidám fiatalok serege tette hangossá házainkat. Iskoláink az anyagi nehézségek ellenére is fennmaradtak és szépültek.

November 8-án nagy esemény történt Tartományunkban. Többször hangoztattuk, hogy Kazincbarcikán

iskola-bővítésre van szükségünk. Végre, ezen a napon megtörtént a szerződés aláírása, így megindulhat az építkezés. Ennek volumene igen nagy kihívást jelent számunkra. Féltve, de a Jóisten segítségével bízva vágunk neki a nagy feladatnak, hiszen több száz milliós projektről van szó! Kérem ezért az Önök imádságos támogatását.

Örömeink mellett voltak nehézségeink is. A törvények kiszámíthatatlansága, a gazdasági megszorítások kilátástalanná tehetik jövőnket, de bízunk a mindenkori Gondviselésben és mint mindig, számítunk az Önök támogatásában.

Eddig is, és sajnos továbbra is nagy nehézséget jelent, hogy kevesen vagyunk. Ezt a hatalmas munkát és kihívást csak nagy emberi áldozatok árán tudtuk és tudjuk a jövőben is megoldani. Mindezért ismételtén kérem, mindennap imádkozzanak jó hivatásokért, hiszen Jézus Krisztus mondta: „Kérjétek az aratás Urát...” Midőn kezünkbe kerül a Szalézi Értesítő, már az év legszebb időszakában, adventben leszünk. Reggelenként felhangzik énekünk: „Jöjj, ó

„Da mihi animas, cetera tolle”

Karizmatikus identitás és apostoli cél



26. Egyetemes Rendi Káptalan

Újrakezdeni Don Boscótól, és újra felébreszteni minden szalézi szívét.

2008. február 28-án kezdetét veszi a 26. Egyetemes Rendi Káptalan, melyen a magyar szaléziakat P. Havasi József SDB tartományfőnök és P. Andrásfalvy János SDB képviseli majd.



jöjj Emánuel!” Talán még soha ilyen várakozó lelkülettel nem énekelték hazánk fiai ezt az énekét. Mindnyájan érezzük, mi vesz minket körül, milyen a mai élet, sok a keserűség, a csalódottság. Mi, keresztények, hívő emberek azonban nem szabad, hogy elkeseredjünk, kétségbe essünk. Imádkozunk és bizakodva várjuk Üdvözítőnk eljöttét. Legyen mindnyájunk számára az advent a várakozás, Krisztus várásának ideje. Erősödjünk meg abban a hitben és tudatban, hogy ma is velünk van Krisztus és várja, hogy befogadjuk lelkünkbe, családjunkba. Ha így éljük meg az adventet, akkor a karácsony valóban a lelki boldogság napja lesz!

Kedves Munkatársak és Don Bosco-Tisztelők, azt kérem mindnyájuktól, hogy lélekben egyesülve együtt kérjük Megváltónkat, hozza el számunkra a békét, a lelki boldogságot!

*P. Havasi József SDB
tartományfőnök*

SZTRENNÁ
2007

SZERETNI AZ ÉLETET

Az élet diadala (részlet)

„Miért kerestek az élőket a holtak között? Nincs itt, feltámadt. Emlékezzetek vissza, mit mondtok nektek, amikor még Galileában járt” (Lk 24,5-6).

Az életet szerető Isten, ahogy a Bölcsesség Könyvének szerzője jellemzi, nemcsak teremtője és támasza annak, hanem a jövője is. Az életnek éppen ez a végtelen szemlélete teszi azt vonzóvá és meggyőzővé, ugyanakkor ez az, ami értelmet ad az életet támogató, védő, és az élet tisztelére nevelő emberi kötelességnek is. Kereset érne a halál legyőzése abban a formában, amit ma erőteljesen követelnek a tudománytól, ami nem szolgáltatna igazságot az előző nemzedékek halottainak. A Teremtő a teremtés első percétől kezdve olyan Istennek mutatkozott, aki szereti az életet, megteremti, sőt még a halál után is újratemti azt. Ez a feltámadás értelme. Míg az embert már kezdettől a halál kihívása foglalkoztatta, az egyetlen, aki igazán hitt az életben és a halálon túl is megtartotta azt, maga Isten volt.

Jézus idejében a feltámadás tana immár az izraelita vallás öröksége volt, akkor is, ha nem minden csoport – például a szadduceusok - fogadta azt el (Mk 12,18). Maga Jézus, szenvedésének megjövendölésekor, célzott a feltámadására (Mk 8,31; 9,31; 10,33-34). Lázár feltámasztásakor pedig egyenesen úgy mutatta be magát, mint aki a Feltámadás és az Élet (Jn 11,25).

De a nagy újdonság maga a feltámadás volt, amit az apostolok csak komoly kétségek legyőzése után tudtak elhinni, amint azt mind a négy evangélium erről szóló elbeszélése tanúsítja. Hogyan higgyék élőnek Azt, akit láttak a keresztre feszítve, mindenkitől elhagyatva, ajkán fájdalmas kiáltással meghalni? Egészen természetes, hogy ellenkezéssel fogadták azok tanúságát, akik élve látták őt a halála után, és csak ez győzte le saját hitetlenségüket. Joggal mondják, hogy a feltámadás Isten végleges és meghatározó szava. Végleges, vagy inkább végső szava, mert

visszahozva Jézust a halottak közül és örökre legyőzve a halált, immár nincs más mondani-, azaz inkább tennivaló. Az Őt meghatározó szó is egyben, mert egy hozzá a végletekig hűséges halott visszahozása az életbe olyan Istennek mutatja őt, aki szereti az életet, megteremti és újratemti azt, amikor az ember eldobja azt Érté.

Ez az alapeszméje a Jó Hírnek – jó, mert örömteli, ragyogó, szépséges: nem a halál az utolsó szó. A feltámadás azt mondja nekünk, hogy Isten nem hagyja, hogy hűséges hívei csalódjanak benne, nem hagyja őket a sír szegényében, hanem újra felkelti, és újra megtölti őket a végtelen élettel és örömmel. A feltámadás ezért nem a túlvilágban való hitet jelenti. Mindenekelőtt új lehetőség ez az életre, ami a halál órájától vezet az életig, ha szeretjük Jézust, és minél inkább az Ő életéhez igazítjuk életünket, mindezidáig az egyetlenéhez, aki diadalmas győzelmet aratott a halál felett.

Örvendezzünk hát, és úgy éljünk, hogy visszaadjuk az életnek a maga teljességét. Így énekelhetjük mindörökké: Alleluja!

Fordította: Depaula Flavio és Nagy Brigitta

Ceferino Namuncurá, a szalézi ifjúsági lelkiség gyümölcse

Részletek don Pascual Chávez szalézi rendfőnök leveléből a Szalézi Családnak

Kedves Rendtársak, Nővérek, a Szalézi Család valamennyi tagja, kedves fiatalok!

Miközben nektek írok, szívem még repes a spanyol mártírok boldoggá avatása fölött érzett örömtől, amelyben október 28-án, vasárnap a Szent Péter téren volt részem. Az Úr 63 új boldoggal áldott meg bennünket, akik mind azt erősítik meg, amit Don Rua mondott: „Az ifjak szentsége az Atya szentségét is bizonyítja”. Ők valamennyien arra ösztönöznek minket, hogy a szentséget életprogrammá tegyük, főleg a mostani időkben, amikor a társadalomnak égető szüksége van Krisztus szenvedélyes tanúira és az emberek iránti szolgálattevőkre.

Örömet valóságos folyamammá duzzasztja Ceferino Namuncurá boldoggá avatása, melyre november 11-én kerül sor szülőhelyén, Chimpay-ban, amely évek óta zarándoklatok úticélja. Szentségének híre 1930-ban kelt szárnyra, amikor Don Luigi Pedemonte elkezdte összegyűjteni a róla szóló tanúvallomásokat. Ez a munka első ízben 1972-ben nyert elismerést, amikor VI. Pál pápa Ceferinót „tisztelretméltóvá” nyilvánította, másodszer pedig 2007. július 6-án, amikor XVI. Benedek pápa a boldoggá avatási dekrétumot jóváhagyta aláírásával.

Ceferino szentsége annak a szalézi ifjúsági lelkiségnek a kifejeződése és gyümölcse, amely vidámságból, Jézussal és Máriával való barátságból, a kötelességek teljesítéséből, a másoknak való odaadásból táplálkozik. Ceferino meggyőző bizonyítéka annak a hűségnek, amellyel Don Bosco első misszionáriusainak sikerült megismételniük azt, amit ő a valdocco-i Oratóriumban véghezvitt: ifjú szenteket nevelni. Ez mai napig fennálló kötelességünk egy olyan világban, amelynek ugyancsak nagy szüksége van az

élet tiszta értelmétől ösztönzött fiatalokra, akik merészek szándékaik megvalósításában és életük középpontjában szilárdan áll Isten, miközben a többieket szolgálják.

Ceferino alig ért meg 19 évet, de élete tanulságok gazdag tárháza.

A szent sohasem az emberiség egén hirtelen feltűnő meteoritához hasonlít. Inkább egy nép vagy egy család hosszadalmas és csendes vajúdásának gyümölcse, amit ebben a fiúban legjobb tulajdonságai fejnek ki.

Ceferino boldoggá avatása arra hívja fel figyelmünket, hogy higgyünk a fiatalokban. Azokban is, akiket az Ige csak nemrégiben érintett meg. Így fedezhetjük fel az evangélium termékenységét. Mindez nem rombolja le a nevelés módszertani hozzájárulását személyiségünk kialakulásának bámulatos művéhez, amelynek végcélja, hogy újraalkossa magában Krisztus képét.

Téved, aki azt gondolja, hogy a hit a társadalmi változások elsimításának vagy éppenséggel elmulasztásának egyik eszköze. Éppen ellenkezőleg, olyan energia ez, amely lehetővé teszi a történelem alakítását. A szentség, amely egyesek számára a mindennapi élettől távol eső különleges tulajdonságot takar, a valóságban az emberiség teljességének cselekvésre fordítása. A szent hiteles, valóságos, boldog személy.

Ceferino kortársainak tanúvallomásai egyhangúan alátámasztják szívének jóságát és kötelességtudatát. „A szemével nevet” mondták a társai. Csodálatra méltó kamasz volt, szent, akit ma modellként és példaként lehet illetve kell a fiatalok elé állítani. A szalézi Argentínának, az Isten iránti hálától vezérelve a Ceferinóban testet öltött rendkívüli ajándékért kötelessége, hogy felelősnek érezze magát emlékének életben tartásáért és legyen meggyőződve róla, hogy továbbra is a szentség konkrét útjait javasolhatja a fiataloknak.

Míg dicsérjük az Urat és hálát adunk neki a szalézi szentség szépséges mozaikjának ezen újabb darabjéért, újítsuk meg a fiatalokba, az evangélium kultúraépítő hatásába és a megelőző módszerbe vetett hitünket.

Don Pascual Chávez egyetemes rendfőnök

Sándor István vértanú boldoggá avatási aktái Rómába kerülnek



Vértanúsága a Római Katolikus Egyház, a magyarországi Szalézi Társaság, és az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye gyöngyszemei közé tartozik. Sokáig nem lehetett róla beszélni, boldoggá avatása éppen ezért késett.

A 2007. szeptemberében tartott Városmisszió alkalmából a szervezők egy napot Esztergomban a vértanúk emlékének szenteltek. Közöttük ott volt Sándor István is. Vértanúsága nem egy elszigetelt eset, hanem szerves része annak a körmönfont tervnek, amelyet az ateista materializmus eszelt ki, hogy az Egyházra egy végleges csapást mérjen. Zsarnoki elgondolás volt a többi vértanú halála és az ő esete is.

Az idegen erőkre támaszkodó jog- és történelemtíró rendszer a közvélemény előtt nem akart olyan formában fellépni, hogy „vértanúkat gyárt”, hanem megpróbálták minden egyes ítélet végrehajtásánál a törvényesség külső formáját megőrizni. Így Sándor István vértanú nem azért lett kötél általi halálra ítélve, mert a katolikus munkás fiatalokat az evangélium igazságára tanította, hanem azért, mert „demokrácia ellenes szervezkedés és hűtlenség vádjára” alá helyezték. A rendszer ugyanis félt az öntudatos keresztényektől és a becsületes állampolgároktól.

Sándor István esetében megtaláljuk a vértanúságnak elengedhetetlen feltételeit: a zsarnok gyűlölete, a vértanúság tudatos vállalása és a kivégzés megtörtént ténye. A vértanúság tudatos vállalását azzal bizonyította, hogy nem élt azzal a lehetőséggel, amit 1950-ben a rendek feloszlata alkalmából felajánlottak neki. Előljárói azt szerették volna, hogy a tehetséges nyomdász szalézi

testvér külföldre meneküljön, és ott valamelyik szalézi közösségben szakmáját tökéletesítse. Ő inkább vállalta a lelkipásztori munkát, a magyar ifjúság lelki nevelését. Ezt használták ki ellene. A kivégzés ténye több hivatalos írás nyomán ellenőrizhető. Sőt, még az is világosan kitűnik ezekből a dokumentumokból, hogy visszautasították a kegyelmi kérést. Halálra ítéltén hosszabb időt töltött az ún. siralomházban. Fogolytársai szerint ott is vigasztalta azokat, akik hasonló ítéletet kaptak. Köztudott volt, hogy még a börtönben is nevelt. Még a rabtartóknak is feltűnt ez az adottsága. Úgy beszéltek róla, mint aki nem is felszentelt pap, csak egy csuhás barát, mégis erőt tudott adni a kivégzés előtt állóknak.

Az is ismert volt, hogy a rabok nem tarthatnak meg személyes tárgyakat: sem könyvet, sem fényképeket vagy karórát, de még a Rózsafüzért is elvették tőlük. Sándor István ekkor a népies vallásosság legegyszerűbb Rózsafüzérét választotta: az ujjain imádkozott. Amikor a rabőr ezért is felelősségre vonta, azt válaszolta, hogy katoná korában híradós volt és gyakorolja a morzejeleket. A kérdésre: „Hová küldi az üzenetet és mit?”, azt válaszolta: „Azt Ön nem érti meg, mert kódolva van, és csak az égiek tudják megfejteni”.

A boldoggá avatási eljárás 2004-ben kezdődött és 2007-ben zárul. Abban a szerencsés helyzetben voltunk, hogy a Szalézi Társaság kis irattárában és a Sándor család birtokában több olyan értékes dokumentumra bukkantunk, amelyek megkönnyítették vértanúságának szavahihető felderítését. Az egyházi előírások szerint az Esztergom-

Budapesti Főegyházmegye Birósága hitelesítette azokat a tanúvallomásokat, amelyeket már előbb letétbe helyeztek és kihallgatta azokat a tanúkat, akik Sándor István vértanúságáról és a vértanúságra való készségről nyilatkoztak. Hosszú és nem látványos munka volt ez a kihallgatás-sorozat. Ezenkívül meg kellett vizsgálni azt a történelmi kort, amely háttér információként szolgál a boldoggá avatási perben. Ez volt a történész és a teológus szakértők feladata. Mindez kb. 800-1000 gépelt oldalt tesz ki. Az olasz nyelvre történt fordítás után került sor az ünnepélyes befejező ülésre.

A boldoggá avatás egy hosszú szigorú előírásokat igénylő munka, amelyet csak közös erővel lehet elvégezni. Összesen 39 személy működött közre ebben a nehéz munkában. Nevük említése nélkül mindenki köszönetet érdemel, mert értékes adalékkal járultak hozzá az egyházmegyei boldoggá avatási eljárás fázisához.

A Szalézi Társaság mint kezdeményező átadja ezt az iratsomót a Boldoggá és Szentté Avatási Kongregáció hivatalának, ahol szakemberek megvizsgálják ezek érvényességét és szakteológusok, majd egy bíborosi csoport nyilatkozik a vértanúságról és annak körülményéről. Az ő véleményüket terjesztik XVI. Benedek pápa elé. A vértanúk esetében a pápa fölmentést ad egy igazolt csoda alól. Ez után a boldoggá avatás rövidesen megtörténhet.

Ezért imádkozzunk, ebben reménykedjünk.

*P. Szőke János SDB
posztulátor*

Bőségben is, inségben is

Beszélgetés Sr. Marjeta Zanjkovič-csal

A szalézi nővérek mogyoródi szerzetesi közösségének új igazgatónöje Sr. Marjeta Zanjkovič a szlovéniai Lyutomerből jött, a Mura folyó (nem magyarul) oldaláról. Négy bátyja van, szeretett nagynénije után választotta a szalézi nővéri hivatást. Anyanyelve szlovén, a horvát, szerb és cseh nyelvet is megérti és kitűnően beszél olaszul. 21 évig élt Madagaszkáron az ottani szalézi misszióban, ahol megtanult franciául és az ország hivatalos nyelvén, malgasziul is.

Húsz éves korában lett szalézi nővér, 37 éve nagy örömmel gyakorolja hivatását. Igazi szalézi lelkület tükröződik az arcáról, vidám, élénk beszédstílusa lebilincseli a hallgatót – éppen ezért igen szerencsétlenül érzi magát, hogy nem beszél a nyelvünket, és nagy igyekezettel tanul magyarul. Tapasztalatból tudja, hogy csak akkor tud sikeresen kommunikálni, ha beszél az ország nyelvét, ahol él.

1985-ben, a szalézi nővérek első csoportjával került Madagaszkárra, ahol a kezdeti hat nővér helyett ma már 32 helyi és 15 missziós nővér végzi a munkát. Az utóbbi hat évben egy nagy missziós központban volt vezető. – Rengeteget tanultam az ottani emberektől. Az életfelfogásuk egészen más, mint az európai embereké: nem törekednek mindenáron sokat birtokolni, egészen kevéssel is beérik, örülnek a kicsi dolgoknak is, és ez nagyon nagy ajándék. Ez a szemlélet engem is gazdaggá tett és lelkileg megerősített. Most nagyon nagy változás következett be az életemben, az európai kultúra és életvitel egészen más. Madagaszkárról Európa szívébe kerültem, de hála az ott eltöltött éveknél nagy rugalmasságra tettem szert, és megtanultam, hogy bármilyen körülmények között tudjak élni, semmi se hiányozzon. Bőségben és inségben egyaránt boldog vagyok, nem ragaszkodom az anyagiakhoz.

2006-ban Marjeta nővér egyéves pihenőre hazatérhetett Szlovéniába, idős édesanyja közelébe. Ebből három hónapot Rómában töltött az UPS-on (római Pápai Szalézi Egyetem), ahol más missziós nővérekkel együtt felfrissítette tudását, megerősítette hivatását és elköteleződését. Idén januárban igencsak meglepődött, amikor a generális anya felhívta telefonon, és azt mondta neki, hogy itt az ideje, hogy új állomáshelyre küldje. Így emlékezik vissza arra a percre:

– Hová kell mennem – kérdeztem, miután a nagy meglepetéstől végre szóhoz tudtam jutni -, Afrikába?



– Nem, nem, máshová... – mondta.

– Jézus, Mária segíts! Hová?

– Magyarországra. – mondta ki, amire nekem szó szerint elállt a lélegzetem.

– Tisztelendő anyám – mondtam neki -, hiszen ez borzasztó! Lehetetlenséget kérsz tőlem, mert én több nyelvet már nem tudok megtanulni! Nem fér el a fejemben!

– Semmi gond – mondta – ott minden nővér tud olaszul – és ezzel a beszélgetés le volt zárva.

Természetesen belenyugodtam, hogy Istennek ez a szándéka velem, és most itt vagyok. Minden esetre nagyon igyekszek, hogy mielőbb megtanuljam a magyar nyelvet, ami rettenetesen nehéznek és bonyolultnak tűnik. - Számomra a magyar nyelvtant lehetetlen megérteni, minden fordítva van, a fejemben előbb mindent meg kell fordítanom, ha valamit mondani akarok – mondja nevetve.

Marjeta nővér azzal a megbízással jött, hogy vezesse a mogyoródi és pesthidegkúti nővéri közösséget, hogy segítse a fiatal nővérek munkáját. Sok kedvet és lendületet lát bennük, de mivel nagyon kevesen vannak, szerinte igen fontos, hogy folyamatosan gondoskodjanak új hivatásokról és biztosítsák az utánpótlást. Minden erejével azon lesz, hogy Don Bosco lelkisége terjedjen. Vannak jelöltjeik és több fiatal lány érdeklődik a szalézi nővérek iránt, ezért decemberben egy hétvégére meghívták őket Mogyoródra, ahol betekintést nyerhetnek az életükbe. Örül, hogy sok munkatárs veszi körül a nővéreket és a munkatársi csoport aktív dolgozik.

Ahogy távozóban a mogyoródi óvoda udvarára lépünk, szó szerint megrohanják a gyerekek. Vidám nevetésére csilingelő gyerekkacaj a válasz, átölelik, a szoknyájában kapaszkodnak a csöppségek, nem akarják elengedni: nem kell a nyelv, ők így is megértik, hogy értük él.



**„Boldogok, akik házában laknak,
téged örökké magasztalnak.” (Zsol 84,5)**

A magyar SZALÉZI CSALÁD minden tagjának
és a Szalézi Család minden Szimpatizánsának
Isten akaratában megnyugodva tudatjuk,
hogy kedves nővértársunk

Kerényi Anna FMA

életének 103. évében, 2007. október 31-én,
Coneglianoban (Olaszország), a Don Bosco Nővérek
Collegio Immacolata nevű házában
visszaadta lelkét Teremtőjének.

Imádkozzunk kedves halottunkért!

Don Bosco Nővérek

Lejegyezte Lengyel Erzsébet

Don Bosco nyomán

Szalézi pedagógiai konferencia és lelkigyakorlat Péliföldszentkereszten



A pedagógia konferencia résztvevői - közel százán hallgatták meg az előadásokat a Don Bosco Ház nagytermében, közöttük Havasi József tartományfőnök is (középen).

November közepén ritka madár a hó Péliföldszentkereszten. Az égboltot borító szürke fellegekből az anyaföld felé táncoló hópelyhek csodálkozva nézték a szentkereszti kegytemplom környékét, a rendház felé igyekvő nőket és férfiakat. Don Bosco lelkisége betöltötte a csupasz ágak közötti teret, az emberek lelkét.

Pécstől Kazincbarcikaig, Eger-től Mezőöregig jutott a híre a szalézi pedagógus továbbképzésnek. Középiskolák, óvodák, kollégiumok, általános iskolák pedagógusai, valamint érdeklődők kívántak választ kapni arra a kérdésre, hogy a szalézi pedagógia miként próbál választ adni világunk kihívásaira, a mai magyar közoktatást érintő sarkalatos problémákra.

Don Bosco Atyánk életútján keresztül tucat oktatási intézmény közel száz pedagógusának lelkét töltötte el az a tudat, hogy van értelme hivatásának, még akkor is, ha a mai magyar közgondolkodás a pedagógus szakmát meglehetősen mostohagyermekként kezeli. A sok liberális nevelési-oktatási forma mellett a szaléziak fel tudják mutatni azt az animációs, for-

mációs elméletet, mely alternatívát jelent problémáinkra és amelyben körvonalazódtak a „megelőző lelkiség” főbb irányai és amelyre a szalézi lelkiség, a szalézi mozgalom épült.

Nagy segítséget jelentett, hogy mindehhez gyakorlati igazolást is kaptunk, oratóriumi és iskolai példakon keresztül.

A konferencia pedagógiai gyakorlatát teljesítette ki az a lelkigyakorlat, melyben Bosco Szent János Szentlélek általi formálódását minden résztvevő személyes formálódásnak élt meg. A szalézi lelkiség gyümölcsei, Savio Domonkos és a „legfrissebb” boldoggá avatott, Ceferino Namuncurá tudatosították bennünk, hogy a jövő szalézi szentjei már valahol itt járnak köztünk. Minden előadás végén úgy álltunk fel, hogy még jobban megerősödtünk abban az elhatározásban: „igyekszünk megtört kenyérré válni” embertársaink számára úgy, hogy „megtanulunk szeretetet művelni magunk körül”

A szalézi lelkiség átjárta tagjainkat, megmozgatta agysejtjeinket, beleférközött testünk minden porciká-

jába, lelkünk minden szegletébe.

Végezetül szerettünk volna nekiszaladni a dunántúli tájnak és odakiáltani a világnak: Don Boscót érzem, mert itt lakik bennem! Mindebben Béla atya csendes, nyugtató, józanságot sugalló búcsúszavai gátoltak meg, mellyel útra bocsátott minket: **„Szalézi Szent Ferenc szeretete és nyájassága vezéreljen minden dolgozóban...”**

Koblencz Attila

MINDENNAPI IMÁNK DON BOSCO ATYÁNKHOZ

Ifjúság atyja és mestere,
Bosco Szent János,
Te, aki sokat dolgoztál
a lelkek üdvösségeért,
legyél vezetőnk lelkünk javának
keresésében, és a testvérek
üdvösségének munkálásában.
Segíts, hogy legyőzhessük
kívánságainkat és az emberi
méltánylást; taníts meg szeretni
a szentségi Jézust,
a Segítő Szűzanyát és a Pápát ;
kérd számunkra Istentől a jó halál
kegyelmét, hogy csatlakozhassunk
hozzád a mennyországban. Ámen.



Animátorok őszi találkozója Kazincbarcikán

Október 13-14-15-én animátorképző volt Kazincbarcikán. Örmömre bekerültem azok a tanulók közé, akik részt vehettek rajta. Kíváncsian vártam, hogy milyen lesz, hiszen az animátor feladatáról, szerepéről nem sokat tudtam.

Október 13-án délután 2 órakor kezdődött a fiú kollégiumban a képzés, melyen közel 50 fiatal vett részt. Balassagyarmatról, Nyergesújfaluról, Borsodnádásdról, Szombathelyről és Óbudáról is jöttek fiatalok. Iskolánkból tizenöten voltunk. Péntek délután plakátokat készítettünk a vendégek köszöntésére, majd Don Bosco életéről szóló filmet néztünk meg. Vacsora után bemutakoztunk, majd az est folyamán beszélgettünk, csocsóztunk.

Szombaton reggeli imával kezdtük a napot, majd a vendégeknek bemutattuk iskolánkat.

Hárman voltunk fodrásztanulók, de a 11. és 13. osztályból több iskoatársunk is bejött, és így szép frizurákat készítettünk a vendégeknek, bemutatva ügyességünket. Nagy sikerünk volt, amire büszkék voltunk. Ebéd után Don Bosco képet festettünk, majd kiscsoportos beszélgetések következtek, amit játék- és énektanulással folytattunk. Vacsora után filmet néztünk a nyári oratóriumokról és az animátori munkáról. Az esti imával ért véget a szombati nap. Vasárnap szentmisén vettünk részt, majd elbúcsúztunk egymástól.

Barátságok szövődtek, telefonszámot cseréltünk. Nagyon jónak tartottam a képzést. András bácsi ízletes finom ételeit is köszönjük. Szívesen maradtunk volna még tovább. A gazdag programot és a szép napokat köszönöm a társaim nevében az atyák-



nak, Géza és Domonkos testvérnek. Rám nagy hatással volt a három nap. Azóta többet imádkozok, és szívesebben segítek másoknak. Megtanultam az animátorok vezérelvét: „Légy mindig vidám!” Az ismereteimet szeretném hasznosítani a nyári oratóriumban.
Angyal Rózsa, 12.o. fodrásztanuló



Szombathelyről este 10 körül érkezünk Andrásfalvy János atya vezetésével az animátortalálkozóra. A hosszú utazás ellenére vidámak és lelkesek voltunk. Jó volt a régi barátokkal ismét összejönni, új emberekkel megismerkedni. Másnap a Don Bosco Szakiskola életébe nyertünk betekintést. A fodrász tanulók elkészítették frizuránkat, de láttuk a nyomdászokat, hegesztőket is munka közben.

Ezt követően a résztvevők rövid filmmel, tánccal, zenével mutatkoztak be egymásnak, az est éjszakába nyúlóan jó hangulatban telt. A közös programok, a hosszú elmélyült beszélgetések összecsiszoltak bennünket, több száz kilométert átívelő barátságok szövődtek. Alkalmunk nyílt az együtt gondolkodásra, tapasztalatcserére, és megerősítettük egymást abban, hogy jó úton haladunk. Az animátorok feladata, hogy a kortárs fiatalok és gyermekek számára Don Bosco szellemében teremtsenek közösségi életet. Fontos, hogy elfogadjuk társainkat, olyanoknak amilyenek. Fő az, hogy velünk vannak, vágynak a közösségre, amit ha nálunk megtalálnak nem kallódnak el, és olyan vallási, erkölcsi értékeket tudunk közvetíteni számukra, ami segíti őket eligazodni ebben a bonyolult, anyagi világban.

Ez volt életem első animátortalálkozója, remélem még sok ilyen élményben lesz részem.
Ódor Tímea



Egységes tartományi animátorképzés kezdődik



Néhány hete elkészült a magyar szalézi tartomány közös Animátor Kézikönyve. Sokak áldozatos, kemény munkája, legalább 15 év hazai és sok külföldi tapasztalat, megannyi tábor, kirándulás, de elsősorban több tízezer óra oratóriumi élmény, így örvendező arcok, gyerekek és fiatalok száza állnak mögötte.

Ezzel most Magyarországon mintegy hat helyen indulhatott meg a szalézi ifjúsági vezetők kétéves képzése. A szalézi, Don Boscó-i lelkületet szeretnénk továbbadni, sokféle témával, mert Don Bosco azt mondta: "Nekem mindenkire szükségem van". Más szóval: szeretnénk, ha az animátor, orisegítő nem lenne csörlátású. Legyen **emberi, keresztény és szalézi világlátása**, tudjon és akarjon megszólítani minden hozzánk betévedő fiatalot, adhasson neki valamit Don Bosco folyton megújuló, és a világ szükségeire válaszoló páratlan hagyatékából. A kézikönyv előszavában kifejeztem köszönetemet minden szerzőnek, fordítónak, a specialistáknak, akik a témákat ihlették és azoknak, akik formára gyúrták, "fénymásoló" alá rendezték. A képzést **multimédiás segédanyagok kísérik: diavetítések, filmek, játékok**. Nagy gyűjtőmunka áll mögötte, ami tovább folytatódhat - a világ végezetéig.

Don Bosco mondta: "Ne vesztegessétek az időt, tegyetek nagyon sok jót, ezt nem bánjátok meg soha sem". Szeretnénk, hogy ezzel a képzéssel minőségi módon adhassuk át a preanimátoroknak, ők meg más fiataloknak és gyerekeknek az Egyház szalézi, magyar kincseit.

A képzést olasz szalézi mintára "animátori út"-nak neveztük. Kísérjen bennünket ezen az úton a november 11-én ünnepelt pannóniai Szent Márton és az ugyancsak ezen a napon boldoggá avatott szalézi növendék, Ceferino Namuncurá.

*P. Andrásfalvy János SDB
szalézi ifjúságpasztorációs felelős*

TORIN'07



Óbudától Torinóig

Július közepén az óbudai animátorokkal nagy útra indultunk: Don Bosco nyomába eredtünk, úti célunk Torino (Olaszország)

Az ott töltött négy nap során Valdoccóban laktunk, ahol Don Bosco élt. A zarándoklat során Don Bosco életének meghatározó helyszíneit látogattuk végig, és minden helyszínen elgondolkoztunk az üzenetről, amelyet akkor és ott küld nekünk „a főnök”.

Első nap Don Bosco gyermekkorának a helyszínein voltunk, mint például Castelnovo Don Bosco és a Colle Don Bosco, ahol Don Bosco szülőháza és egy gyönyörű bazilika van, majd meglátogattuk életének Savio Domonkos két állomását Murial-dóban és Mondonióban. Chieribe is ellátogattunk, ahol Don Bosco az ifjúságát töltötte: ide járt iskolába, szemináriuma és itt dolgozott a Caffé Piantá-ban. A helyi bazilikában egy érdekes kép található, melyen Don Bosco és II János Pál pápa együtt vannak ábrázolva.

Második és harmadik napon a szalézi lelkeség melegágyát,

Valdoccót vettük szemügyre. Járunk a Pinardi kápolnában, a Szalézi Szent Ferenc templomban, Don Bosco szobáiban és a Cottolengóban. Majd Péter atya tartott nekünk megható szentmisét a Segítő Szűz Mária bazilikában, ahol a Don Bosco bebalzsamozott testéből áradó erő hatalmas hatással volt az animátorokra.

Az utolsó napot Valdoccóban bensőséges programokkal töltöttük, az óbudai helyzet Don Bosco szellemében történő újragondolásával, az éves programterv fő elemeinek kialakításával, valamint a személyes formáció jegyében, csoportmunkákkal és egyéni elmélkedésekkel.

Érdemes megemlékezni a Valdoccói Oratórium légköréről, amelyet Magyarországról elképzelni sem lehet. Mindannyiunkat megérintett ez a felemelő légkör, ahol még mindig érezni Don Bosco jelenlétét. Na, ezt a légkört ott becsomagoltunk, és idehoztuk Óbudára, hogy itt is ugyanolyan legyen! És lássatok csodát, azóta tényleg alakul valami... *Miták Dóri*

Don Bosco pedagógiája a XXI. században

Az öröm megismertetése a szalézi munkában

Sorozatunkban az öröm megteremtésének személyiségformáló szerepéről Öröm és nevelés címmel már olvashattunk a Szalézi Értesítő lapjain. Az alábbi gondolatokkal azonban egy másik oldalról szeretném megközelíteni Don Bosco közvetítő magatartásának, megelőző pedagógiájának fontos elemét, az örömet.



Egyre sűrűbben hallhatjuk a kifakadást: „Nem értem miért nem tudnak ezek a gyerekek örülni!”. A válasz: „mert a magasabb rendű érzelmek a tapasztalás során megélt tanulás révén alakulnak ki”. A gyakori viszontválasz: „de hiszen mi, igyekszünk mindent megteremteni annak érdekében, hogy a gyermekeink pozitív tapasztalatokat szerezzenek”. Valóban mindent megteszünk ennek érdekében? Napjainkban az elvárások a gyermekekkel szemben igen sokfélék, számukra is nehezen értelmezhetőek, mert attól függően, hogy kinek/kiknek szeretnének megfelelni, ellentmondások, eltérő értékeket, normákat, pszichológiai mintákat közvetítenek feléjük. Meg kellene felelniük szűkebb-tágabb környezetüknek, kortársi és önmagukkal szembeni elvárásaiknak. A szülők elvárásai az iskolai teljesítményekre, magatartásra, otthoni munkára, a velük szembeni megértésre – ha ők: fáradtak, munkahelyi problémáik vannak, vagy éppen nincs munkahelyük és emiatt zaklatottak, vagy a szülők egymás közti kapcsolata konfliktusokkal terhelt s mindkettő elvárja hogy a gyerek neki adjon igazat, elvárják az alkalmazkodást a testvérhez, stb. – vonatkoznak. A szülői elvárásokkal szemben állhatnak a társak elvá-

rásai, amelyek külsőségekben, viselkedésben, a saját gondolat háttérbe szorításában, egyre gyakrabban a tágabb környezeti elvárásokkal is szembenálló „példaképek” választásában nyilvánulhatnak meg. Mindezek súlyos feszültségeket okozhatnak a családi és iskolai életben is, valamint a gyermek személyiségfejlődé-

sében. Az előbbi és a médiából is feléjük áradó elvárások azt eredményezhetik, hogy kialakítanak magukról egy vágyott vagy a saját tulajdonságaikat is alulértékelő irreális énképet. Az áttekinthetetlen elvárásokkal megélt világban nehéz alkalmazkodni, abban örömet megélni.

Don Bosco „olykor megkérdezte egy-egy fiútól: Akarsz-e Don Bosco barátja lenni?” Amikor a fiú azt felelte akarok, akkor ő azt mondta neki: „Akkor A+B-C kell, hogy legyél.” Jelentése: A (allegro) = jókedvű, B (buono) = jó, C (cattivo) = rossz. „Vagyis: jókedvű, jobb és kevesebbszer rossz.” (L'arco, 1998. 8.) Don Bosco nem várt el teljesíthetlent, a szabály nem a tökéletes volt, hanem egy állomás, egy teljesíthető rész cél. Mikor vagyunk jókedvűek? Ha meglátjuk a szépet, a jót, ha a velünk szembeni elvárásokat teljesíteni tudtuk, ha a jól végzett munka öröme tölt el, ha örömeinket megoszthatjuk másokkal, stb. Hogyan biztosította mindezt a fiúk belső fejlődése érdekében Don Bosco?

- Megtanította őket – ugyanúgy, mint gyermekkorában Margit mama őt – a természetre figyelni.
- Megtapasztaltatta a közösen vég-

zett munka örömét, s abban és én helyét, szerepét.

A mi szalézi munkatársi munkánkban mi-ként biztosíthatjuk e tanulási folyamatot akkor, amikor a gyermekek érdeklődését főleg az akciók keltik fel és nem a természet? Nekünk is meg kell tanulnunk „akciókat” szervezni, észrevétni, ami körülöttünk van. Ez a természetben sem az egyszerű figyelemfelhívással kezdődik, mert az már egy magasabb szint. A megmutatott dologról, jelenségről érdekességeket kell gyűjtenünk-mesélnünk, hogy milyen történetek vagy természeti törvényszerűségek, néphitek, tévedések, anekdoták esetleg játékok kötődnek hozzá. Bizonyos „munkatevékenységgel” is össze lehet kötni a kirándulásokat, felfedező utakat, amelyeket a gyermekek kalandként is megélhetnek. Itt nemcsak a természet szépsége, hanem a közös tevékenység, az együttlét és az új kapcsolatok, a rá az „én”-re vonatkozó pozitív visszajelzések öröme is segíti új érték közvetítő munkánkat. Éreztesük, hogy szükség van rájuk, aktív közreműködésükre, ötleteikre, esetleg erejükre, stb. A többieknek szüksége van rám - önértékelést formáló - öröm érzése segít a szépre, a jóra irányuló ötletek kidolgozásában, megtanít a másokra odafigyelni, együttműködni, illetve megelőzheti a negatív ötleteket, cselekvéseket. Hiszen az értéktörtemző, szépség meglátató öröm nyitottá, elfogadóvá tesz, minél többször megteremtjük, annál inkább gyengíti a bizalmatlanságot, irigységet és a gyanakvást.

„Annak érdekében, hogy a gyerekek meg is izleljék ezt az örömet, arra kell vezetnünk őket, hogy lelküket igyekezzenek a kegyelem állapotában megőrizni. Don Bosco azt akarta, hogy egyre jobbak legyenek, és minél kevesebb rosszat tegyenek. A gyerekek csakis így őrizhetik meg élénkségüket és felfedező képességüket. Isten jelenléte lelkükben akkor is képes örömet ébreszteni bennük, ha valami bántja őket.” (L'arco, 1998. 9.)

Ha egy gyermek „jól érzi magát a saját bőrében”, bizonyos helyzetekben, akkor azokat igyekszik újra és újra megteremteni. Ezért is fontos a szalézi munkatársak élményt és örömet biztosító tevékenysége, mert nem mindegy, hogy kitől és honnan kapják az örömet, és az, valóban értékből fakad-e.

Rózsáné Czigány Enikő
szalézi munkatárs

Felhasznált irodalom
Adolfo L'arco (1998): Neveljünk úgy, mint Don Bosco. Reprografia, Bratislava, 7-10.

Városmissziós áttelekesülés Óbudán



Istenben megboldogult Szentatyánk, II. János Pál pápa elmélyült, de eleven látásmóddal és égő szeretettől vezérelve szólított fel újra 1990-ben „Redemptoris missio” kezdetű enciklikájában az egyház missziójának fontosságára. Lánglelkű és apostoli szavak voltak ezek akkor, de mindmáig érvényesek, amelyben leszögezi, hogy az egyház ebből a misszióból él, mert a Szentlélek vezérlésével így tesz leget az evangélium megélésére, hirdetésére és terjesztésére szóló köteletségének, amit Jézus Krisztus, II. János Pál megerősítette és egyben sürgette a zsinat jegyében az egész egyház szerepvállalását, az állandó és a minden irányba kiterjedő elköteleződést. A kül-, bel- és „önmisszió” tehát állandó cél.

Erdő Péter bíboros úr - négy másik nagy európai főváros mellett - Budapestnek is részvételt biztosított az Európa új (ra)evangelizációs célját kitűző városmissziós akcióban. (Milyen jó, hogy vannak még lényeges dolgok az öreg kontinensen, amiben ott vagyunk az első öt között. A jó Isten áldja meg bőséggel érte!) De mi is a városmisszió lényege? Egyszerűen fogalmazva: a budapesti katolikus egyház szeptember 16. és 22-e között a templom és a plébánia falain kívül (utcacon, tereken, nagyobb termekben stb.) tanúságot tesz az evangéliumra épülő hitéről - szavakkal, programokra ágyazva vagy egyszerűen csak pusztán jelenlétével.

A felhívás, amely jól illeszkedik a bíboros úr személyes lelkipásztori ambícióiba, nekünk itt Óbudán is szívünkbe markolt. Nem hiába: Don Bosco Atyánk eredeti oratóriuma valami hasonlót kínált az utca fiataljai számára „házon belül”, de a külvilágra végsőkig nyitottan. Óbudai oratóriumunk, animátoraink és rendtársaink is szinte ugrásra készen vártak valami hasonló megnyílásra.

A kezdet nem volt egyszerű. Túl kellett esni az első okoskodó keresztkérdéseinken: miért kellene amúgy sem kevés



feladataink sorát bővíteni? Mennyire terhel minket, szaléziákat? Ki vállalja el a vezető koordinátor erőt próbáló szerepét? Ahogy telt az idő, úgy olvadtak el a kifogások, ürügyek, esetleges előítéletek s egyéb akadályok. Immár egy célirányosan megszólított hívekből álló, lelkes, tenni vágyó kis közösség állt az ügy mögött, amely rövid időn belül rendszeresen összejáró, imádkozó, ötletelő, koordináló és apostolkodó városmissziós munkacsoporttá vált. A helyi taktika alapja az első pünkösdi menete volt: a kis beelkesült csoport lelkesítsen és mozgósítsa a nagyobb csoportot, a kápolnaközösség híveit. Ennek érdekében egy (nagy sikerű) városmissziós gulyáspartival indítottunk, majd több hétvége alkalmával minden misén hirdettük, ismertettük kivetítővel és szórólapokkal a missziós ügy lényegét kápolnánk híveivel. Beindítottuk a városmissziós szentségimádást és az otthoni „háttérma-mozgalmat”, kis házi „Karizmák ünnepét” szerveztünk helyi színes tevékenységünk bemutatására. Bibliikus alapokon és lelki indítatásból hosszabb távra helyi missziós csoport alakult (Szent Péter és Pál Missziós Közösség). A „mit, hol, kinek és hogyan?” kérdések rendszeres megvitatásából több hónapos

munka után a nyár elejére szépen összeállt az általunk tervezett program.

A cikkírás közben veszem észre, hogy a városmissziós beszámoló bevezetője bizony hosszúra sikerült. De nem bánom, mert az arányok tényleg valóságok: a városmisszió egyetlen hetébe való bekapcsolódásunk felvállalása és a készülődés ideje már eleve sajátos felbuzdulással, elevenséggel és szép gyümölcsökkel ajándékozta meg közösségünket.

A nyári uborkaszegzon elmúltával felgyorsultak az események. Szép lassan beérkeztek a szükséges területfoglalási engedélyek a kijelölt főhelyszíneinkre: a Flórián tér egy forgalmas részére és a Nagyszombat utcai amfiteátrumra.

A program vasárnap este a helyszínek „beimádkozásával” kezdődött szűk, családias körben. Már akkor érződött a városmissziós kegyelem előszele. Másnaptól kezdve pedig egész sor érdekes programmal szolgáltunk az utca emberének és gyermekének: bűvészkola, koncert, Baba-Mama Klub, öröm útja, szaléziás játéknappok és utcamiisszió alkották a színes palettát, mindezt a fenntartó, bocsánat, a Fenntartó és Teremtő küldetésében. Ez önmagában óriási hitélmény - nekünk! Már megkaptuk fizetségünket. De rögtön hozzáteszem: ez egyben a közösség ünnepe és öröme is! Mondom ezt magamnak, rendtársaimnak és a „háttérközösségnek”, akik imáikkal, fohászaikkal vagy egyéb módon támogattak minket. Van mondanivalónk az utca számára, még ha nem is mindig tudjuk, hogyan, milyen szavakkal, jelekkel találjuk azt. Akarunk hirdetni, akarjuk hirdetni örömeinket, hitünket, Istenünket, Don Boscót. Ez felemelő! Pár ember LELKESedése magávalragadó erő! Az áldás pedig befelé (egymás közt és egyéni életünkre) és kifelé (utca, emberek) egyaránt hat!

P. Csány Péter SDB



Hírek a szalézi világból

Új szalézi alapítás Szlovákiában – Új szalézi oratóriumot nyitottak a szlovák szaléziak Bártfán (Bardejov) október 20-án, ahol a város Vinbarg negyedében a szerzetesek a kommunizmus évei alatt is titokban folytatták tevékenységüket. A fiatalok és felnőttek százai jöttek el megünnepelni a nagy eseményt. Vasárnap, a nyitás után 700 fiatal részvételével a szlovák tartományfőnök, P. Stefan Turansky mondott ünnepi szentmisét. (ANS – Bártfa)

A legfölegesebb boldoggá avatás az Egyház történetében

- A spanyol polgárháborúban 1936 és 1937 között meggyilkolt 498 spanyol mártírt avatott boldoggá október 28-án XVI. Benedek pápa. A meggyilkolt spanyolok nagy többsége különböző szerzetesrendhez tartozó pap. Közöttük szerepel Enrico Saiz Aparicio, a madridi szalézi szeminárium előjárója és hatvankét szalézi rendtársa is, valamint a legfiatalabb, a 16 éves szalézi jelölt, Frederico Cobo Sanz is.

- A mártírok üzenete a hit és a szeretet üzenete – mondta szentbeszédében José Saraiva Martins bíboros -, vizsgáljuk meg bátran saját életünket, vajon megtaláljuk-e benne ugyanezt a hitet és szeretet.

„Arra kérlek benneteket, bosszujátok meg halálotom keresztény bosszúval” - Ezekben a napokban a spanyol szaléziak két levelet hoztak nyilvánosságra, melyeket Bartolomé Blanco szalézi munkatárs írt, az egyike azoknak a spanyol mártíroknak, kiket október 28-án avatott boldoggá a pápa. A leveleket 1936. októberében írta családjának, illetve jegyesének, és arra kéri őket, hogy bocsássanak meg a gyilkosainak. Bartolomé Blanco, aki hit-tanár volt a pozoblancói Szalézi Intézetben (Cordoba), arról ír menyasszonyának,

hogy az evilági bíró ítélete lesz számára a legjobb védőbeszéd Isten ítélőszéke előtt: „Azzal, hogy lealacsonyítottak, felemeltek engem; az ítélettel felmentettek és hogy megszabadultak tőlem, megváltottak.”

A családjának utolsó kívánságát írja meg: „Megbocsátás, megbocsátás, megbocsátás; azt kérem tőletek, hogy legyetek velük elnézőek és eszközöljétek ki számukra a legjobbat. Arra kérlek benneteket, bosszujátok meg a halálotom keresztény bosszúval: a legnagyobb jóttel fizessetek azoknak, akik velem rosszat tettek.”

A levelek teljes szövege és a boldoggá-avatással kapcsolatos egyéb iratok elolvashatók a www.donbosco.es honlapon, ahol ebből a különleges alkalmából egy új aloldalt alakítottak ki. (ANS – Madrid)



Az európai SZALIM közgyűlésének résztvevői a krakkói szalézi szeminárium kápolnájában.

Az európai Szalézi Ifjúsági Mozgalom közgyűlése - Krakó volt a helyszíne a Szalézi Ifjúsági Mozgalom III. európai szintű közgyűlésének, melyen részt vettek Ausztria, Belgium, Csehország, Franciaország, Horvátország, Magyarország, Lengyelország, Olaszország, Portugália,

Szlovákia, Szlovénia, Spanyolország és Nagy Britannia képviselői. A tanács elfogadta azt a javaslatot, hogy a szalézi ifjúság 2008-ban esedékes európai találkozóját (Confronto) 2009-re halasztják, hogy megoldásokat találjanak a találkozó tetemes költségeinek mérséklésére. A következő európai szintű közgyűlés Spanyolországban zajlik majd. Magyarország küldötte Csány Márton óbudai animátorvezető volt. (ANS – Krakó)

Az első szalézi püspök Madagaszkáron – XVI. Benedek pápa a madagaszkári Ambanja püspökévé nevezte ki a bemaneviky-i szalézi közösség rektorát, Rosario Saro Vellát. Az új püspök 1952-ben született Olaszországban, 1979-ben szentelték pappá, 1981 óta él Madagaszkáron. (ANS – Vatican City)



A prágai CIMEC csúcstalálkozó résztvevői.

CIMEC csúcstalálkozó Prágában - A Cirill és Metód Szalézi Alrégióba tartozó öt szalézi tartomány - Horvátország, Szlovénia, Magyarország, Szlovákia és Csehország - vezetői találkoztak október 5-8. között Kobylisyben az Észak Európai Szalézi Régió vezetőjével, don Albert Van Heckével.

Ugyanekkor zajlott az ifjúsági munkát koordináló megbízottak találkozója is. Magyarországot Havasi József tartományfőnök és Andrásfalvy János ifjúságpasztorációs megbízott képviselte.

A találkozón szó volt a hivatásgondozásról és a rendfőnöki sztrenga feldolgozásának módjáról, meglátogatták a plzeňi szalézi házat, beszéltek az önkéntes missziós szolgálat megszervezéséről, valamint a fiatalok és a spiritualitás kapcsolatáról.

Vasárnap együtt ünnepelték meg a házigazdákkal a szaléziak csehországi letelepedésének 80 éves jubileumát. A találkozó vidám, örömteli hangulata nagy bátorítás volt minden résztvevő számára.

(ANS – Prága)

Hírek a magyar tartományból



A pécsi oratórium csapata.

Pécs

Levél baranyai munkatársunktól - Nagyon megörültünk a meghívásnak az animátor-találkozóra, és nagyon sajnáljuk, hogy végül mégsem tudta senki képviselni oratóriumunkat, de nem vetettük el a tervet, hogy egyszer ellátogassunk Barcikára. Bár többször megtapasztalhattuk, hogy itt, Baranya végen is valódi oratóriumként vagyunk számon tartva, ami olyan csodálatos dolog, hogy mindig nagy öröm, ha ebben megerősítést kapunk.

Januárban, amikor Béla atya arról beszélt, hogy jó lenne, ha mindenki alapítványban gondolkodna, és a Szalézi Munkatársak Egyesületének lenne egy közös alapítványa, aminek révén könnyebben lehetne pályázni, mi komolyan vettük. Én ugyan már nem vállalom fel egy alapítvány gondját-terhét, de Péterfia Zoltán munkatársunknak annyira tetszett az ötlet, (hát még mikor olyan valakire is akadt, aki felajánlotta, hogy támogatásként leteszi az induláshoz szükséges összeget!), hogy elindította a dolgot. Azóta létrejött egy bejegyzett alapítvány - bár még nem teljesen jogerősen - „Alapítvány a kallódó gyermekekért” néven, és célja a Don Bosco Napközi támogatása.

Más történések még körülöttünk augusztus óta: Keresztes Zsuzsi fiatal munkatársunk sajnos elhagyott bennünket, viszont van egy friss nyugdíjas, nagyon helyes, agilis, máris jól beilleszkedő új.

Augusztus végén városszerte kiplakáztuk, hogy változatlanul működik a napközink, várjuk a gyerekeket, és nagy örömkre tizenegy 10-15 éves új gyerek jelentkezett.

Szeptemberben részt vettünk az egyház-

megyei sportnapon, ahol kilenc gyerekkel két sportágban versenyeztünk. Igaz, nem nyertünk semmit, de mindenki nagyon jól érezte magát.

Mezey Klára

Eger

„Boldogságkeresés (Assisi) Szent Ferencsel” - Három csodálatos napon vehettek részt szeptember 28-30. között a Segítő Szűz Mária Főiskolai Leánykollégium lakói. Ezen a hétvégén ugyanis lelkigyakorlatot tartott nekünk Tibor testvér és Erik testvér, akik Erdélyből érkeztek hozzánk. Ők ketten ferences testvérek, akik Bőjte Csaba atya helyett jöttek, mivel ő sajnos megbetegedett. Minden nap előadásokon, kiscsoportos beszélgetéseken, egyéni elmélkedéseken és különböző programokon vehettünk részt.

A hétvégén felhívták figyelmünket egy új vírusra, ami manapság igen elterjedt, ez pedig nem más, mint az *UMFCÉ*, vagyis



„Kolis-tábor” az egeri leánykollégium és az óbudai fiúkollégium lakóinak ismerkedése.

Unalmas, Monoton, Fárasztó, Céltalan Élet. Ezt nagyon könnyű elkapni, és hogy az ember ebből ki tudjon gyógyulni, nem kell más, minthogy jobban odafigyeljünk Istenre és egymásra, és többet foglalkozzunk Krisztussal és embertársainkkal.

A hétvégén lehetőségünk adódott egy kis személyes beszélgetésre a testvérekkel, hogy mind őket, mind a rendjüket jobban megismerhessük. Mivel a lelki táplálék mellett elengedhetetlen a testi táplálék is, ezért a kollégium dolgozói mind a három napon remek étellel és finom süteménnyel ajándékoztak meg minket, amit nagyon köszönünk nekik. :)

Ez a hétvége remek alkalom volt arra, hogy a kollégium új lakóit és egymást is jobban megismerhessük, valamint jobban elmélyülhessünk Krisztusban és az Ő tanításában. Ezúton is szeretnénk a testvéreknek megköszönni ezt a tartalmas hétvégét!

Csontos Judit

Egy a test - sok a tagja (augusztus 31-szeptember 2.) - Nagy örömmel és várakozással készülődtünk az első úgynevezett „Kolis-táborra”, ahol az egeri leánykollégium és az óbudai Salesianum fiúkollégium lakói ismerkedhettek össze és köthettek új barátságokat.

Az első pillanatok lassan és tele izgalommal teltek, hiszen a fiúk kicsit megvárakoztattak bennünket. Mikor már mind együtt voltunk, kimentünk a kertbe, ahol ismerkedő estét tartottunk. Miután megtanultuk egymás nevét - kisebb-nagyobb sikerrel, kicsit oldottabbá vált a hangulat, és nekifogtunk szalonnát, kolbászt, virslit sütögetni. Aztán a holnaptól való várakozással a szívünkben nyugovóra hajtottuk fejünket.

Másnap reggeli után egy „kis” kirándulás várta a csapatot. A nap gyönyörűen ragyogott, és az idő is kellemes volt, szóval



Városmisszió - Újpest-Megyer

minden megvolt egy szuper kis kiránduláshoz! Elvonatoztunk Szilvásváradra, és körülbelül 2-3 órán keresztül vándoroltunk kissé gyors tempóban hegynek felfele, és teljesen kifáradva értünk fel egy tisztásra. Itt szendvicset ettünk, énekelünk, játszottunk, és részt vettünk egy igazán bensőséges és felemelő erdei szentmisén. Lélekben megnyugodva és testben megpihenve indultunk volna vissza, amikor szóltak, hogy rossz felé tartunk, és a másik irányba kell mennünk. Már ekkor sejtettük, hogy itt valaki valamit máshogy tervezett, mint amit mi gyanítottunk. Hát újra útnak eredtünk, aztán csak mentünk, mentünk és mentünk. Az utunkba eső hegyeket megmásztuk, megcsodáltuk a mesés kilátást, és reméltük, hogy végre már hazafelé tartunk.

Aztán körülbelül háromszor három kilométer után, teljesen kimerülve és elfáradva megérkeztünk a Szalajka-völgybe. Itt várni kellett volna egy órát a kisvasútra, de persze mi nem ezt tettük, hanem útra keltünk Szilvásvárad felé. Ott megvártuk a vonatot, ami elvitt minket a gyönyörűsége Eger városába. Hazaérve hálásan megköszöntük mindenkinek ezt a „kis” erdei kirándulást, ami körülbelül reggel 8-tól egészen este 8-ig tartott. De a finom paprikás krumpli kiengesztelt mindenkit. Aztán még néhányan – ha már Egerben voltak - megnézték a híres Szépasszony-völgyet, akik pedig már kevésbé voltak képesek a járás technikájára, gyorsan pihenni mentek.

Vasárnap a kollégium kápolnájában voltunk szentmisén, ahol a vékony leányhangok mellett gyönyörűen szólt a fiúk kórusa, amit azóta is gyakran emlegetünk és hiányolunk! Szentmise után még kicsit biliárdoztunk, csocsóztunk, a közös ebéd után pedig elbúcsúztunk egymástól, és megfogadtuk, hogy ebből a találkozóból hagyományt teremtünk.

Mindig is szívesen gondolunk vissza ezekre az együtt töltött szép napokra! A

kirándulás pedig megtanított bennünket valamire: amikor olyan helyzetben vagyunk, hogy nem bírjuk tovább és feladnánk, egy jó közösség és egy helyes cél megsokszorozhatja az erőnket, és ez megmutatja, hogy sokkal többre vagyunk képesek, mint azt valaha is gondoltuk volna magunkról. Kovács Nóra

Újpest-Megyer

Volt egy ébresztő... - Önfeledt boldogságot, pezsgést, elevenséget, bizonyosfajta ébredést élhetett meg az, aki szeptember 16-22. között Budapest utcáin, terein, nagyobb bevásárló helyein, illetve templomaiban járt. Igen, ez egy ébresztő volt! Budapesti Városmisszió néven lehetett hallani róla. Az egyedülálló eseménysorozat célja az volt, hogy minél több ember találkozhatson az élő Jézussal.

A mi plébániánk, az Újpest-megyeri Nagyboldogasszony plébánia is derekasan kivette a részét ebből a misszióból. A kezdeti nehézségek után, a hónapokig tartó szervezésekbe egyre többen és egyre lelkesebben bekapcsolódtak. Szép lassan felébredt a Csipkerózsika álmát alvó mi kis közösségünk is. Az eddig csak futólag látott, de ismerős arcok mögül kezdtek kirajzolódni viselőik is. A jó munkakapcsolatok mellett mélyebb barátságok alakultak ki és maradtak is, valahogy úgy, amint Jézus is mondta: „...ti pedig mindnyájan testvérek vagytok.” (Mt 23,8) Ez az önzetlen szeretetből kinőtt közösség a most megélt lendülettel és tüzzel végezheti a továbbiakban mindennapi küldetését. Elsősorban saját maga és családja, majd a tágabb közössége, illetve minden ember-társa felé.

Kérjük a Jóisten kegyelmét, hogy egyéni kis misszióinkat a Szentlélek vezetésével valamennyien eredményesen el tudjuk végezni, és mindenkinek megmutathassuk azt a biztos pontot, azt a reményt, amit Jézus Krisztusban a jövőnkhez kaptunk.

Tóthné H. Györgyi

Nyergesújfalu

Oratóriumi hírek – Szeptembertől ismét heti rendszerességgel működik az oratórium a nyergesi Szalézi-Irinyi Középfiskolában, számos helyi és környékbeli fiatalnak és gyerekeknek kínálva szórakozási lehetőséget. Mivel Andrásfalvy János atya októbertől ideje nagy részét Szombathelyen tölti, így már nem lehet velünk, de Kukuczka Robert atya továbbra is fáradhatatlan motorja oratóriumunknak, és nagy örömünkre Ábrahám Béla atyát is egyre többet látjuk. A gólyabálra nagy meglepetésben volt részünk: Béla atya egy új billiárdasztallal és egy rexasztallal gazdagította a játékok leltárát. A két új játék sohasem árválkodik, a diákok tanórák előtt és után is szívesen használják. További meglepetések készülnek a tornaterem galériáján, ahol a már régen megálmódott klubhelységet szeretnénk kialakítani. Ehhez Olaszországból kaptunk be rendezést, de még sok munka van hátra, amíg minden olyan lesz, amilyennek szeretnénk.

Októberben néhányan részt vettünk a kazincbarcikai animátor-találkozón, ahol Gyarmati Dávid képesszéállításával mutatkoztunk be, és újabb tapasztalatokkal gazdagodva tértünk haza. Oratóriumi segítőink aktívan részt vállaltak a gólyabál szervezett része utáni oratóriumi est lebonyolításában és az iskola nyílt napjain is számíthatunk rájuk. Tervbe vettük, hogy vendégül látunk, illetve meglátogatunk más oratóriumokat is, hogy jobban megismerjük egymást. Elsőnek a balassagyarmati oratórium fiataljai jártak nálunk. Az idei oratóriumi év újdonságai közé sorolhatjuk a havonkénti oratóriumi szentmiséket, és az angol és német nyelvű társalgás mellett szervezett sport- és színjátászó foglalkozásokat is tervezünk. Októbertől nálunk is beindult a rendszeres animátori és ori-segítői képzés. Reméljük, hogy lelkes fiataljaink összetartó, vidám, hatékony közösséggé kovácsolódnak és idővel kiváló animátorokká válnak majd.

Lengyel Erzsébet

Kazincbarcika

Diákotthoni hírtarisznya - Az augusztusi beköltözéskor kíváncsian, ugyanakkor félelemmel jöttem a kollégiumba. Féltem az újtól, az ismeretlentől, de mindenki örült annak, hogy ilyen szép kollégiumunk van. Jól érezzük itt magunkat, nagyon sok lehetőségünk van a tanulásra, szórakozásra is. Szeptemberben városi grundfoci bajnokságom (fiú-lány) vettünk részt, októberben pedig városi darts versenyen voltunk, ahol iskolánk III. helyezést ért el. Egyéni versenyben Papp János első lett, de többen is jeleskedtek.

A Művelődési Házban tartott színházi előadásokra 17 bérletet vett az iskola a



Diákpárádé - A Don Bosco Középiskola szeptember 13-án első alkalommal vett részt azon a kamionos felvonuláson és játékos vetélkedőn, amelyen hat kazincbarcikai középiskola mérte össze tudását és ügyességét.

kollégistáknak. Minden alkalommal más-más diák tekintheti meg az előadást jutalomként. Kálmán Imre Csárdáskirálynő című operettjét mi, lánykollégisták nézhettük meg. A következő előadás Gogol Revizora lesz.

Sokat jelent, hogy a kollégiumi életünkben jelen van Simon atya, Lux Ambrus igazgató, Géza testvér és Domonkos, akik részt vesznek programjainkban és segítenek. Tanulmányi munkánkhoz is sok segítséget kapunk kollégiumi, és iskolai tanárainktól, akik korrepetálnak bennünket. Ezt is nagyon köszönjük!

Egyszóval: jó kollégistának lenni!

Nótár Éva, 12.o. szakközépiskola

Állásbörze és pályaválasztási kiállítás

- Október 8-án Kazincbarcikán az Egresy Művelődési Központban rendezték meg az őszi Állásbörzét és pályaválasztási kiállítást, melyen 13 középiskola 8 főiskola és egyetem jelent meg. Az elmúlt tanévben is, és idén is részt vettünk a börzén. Iskolánkat, hitéletünket mutattuk be képekben, valamint a szakmát tanuló diákjaink munkáját, és az egyes szakmához szükséges kellékeket. Mini fodrász bemutatót is tartottunk. Folklorosaink műsorral szórakoztatták a közönséget. Október 12-én hasonló állásbörze és kiállítás volt Ózdon, ahol talán még jobban sikerült iskolánk bemutatkozása. Jó érzés volt látni, hogy milyen sokan megcsodálták a cipész, hegesztő, nyomdász és nőruha-készítő tanulók által készített mintadarabokat, fodrásztanulóink pedig szebbnél szebb frizurákat fésültek a látogatóknak.

Tóth János, 12.o. fodrásztanuló

Hitéletünk - Szeptembertől hitéletünk sokat gazdagodott: kápolnánk van! Az egyik osztályteremben kapott helyet, itt zajlanak az igeliturgiák és a hittan órák.

Reggelente Don Bosco reggeli imájával kezdjük a napot, Csodálatos hallani, amikor az egész osztály imádkozik. Hétfőn Simon atya kíván „Jó reggelt” - jó idő esetén az udvaron, rossz időben az iskolarádióon keresztül. Imával és énekkel kezdjük a tanulást.

Havonta egyszer, „Szalézi konferencián” vesz részt a tantestület, aminek közép-pontjában Don Bosco pedagógiája áll. Iskolánk tanulóinak 70%-a hátrányos, vagy halmozottan hátrányos helyzetű. Csak szeretettel lehet közeledni hozzájuk, és nagyon fontos, hogy Don Bosco pedagógiáját kövessük.

Hitéletünk erősítését segíti még a Don Bosco Kör, melynek vezetője szintén Simon atya. A kör tagjai a nevelők egy csoportja, akik készülnek a szalézi munkatársi feladatok elvégzésére.

November 10-én Szlovákiába, Rozsnyóra kirándulunk, hogy ismerkedjünk az ottani szalézi munkatársakkal. Minden összejövetelünkön érezzük a közösség szeretetét, és azt, hogy jó így együtt lenni.

Szuromi Béláné

Albertfalva

Városmisszió - A missziós hetet megelőző péntek este a dél-budai espereskerület plébániái közös kereszttúttal készültek a misszióra. Másnap reggel a lelki felkészülést követte a fizikai: rendbetettük és előkészítettük a templomot és környékét.

A tulajdonképpeni program szombat este kezdődött a Nyitott Templomok Éjszakájával, amire templomunk bemutatásával és zenés programokkal készültünk. Sajnos elég kevesen voltunk, ahogy másnap délután is E. Szabó András Szent István Bazilikáról szóló előadásán. Délután viszont már többen megtekintették Benkóczy Zoltán színművész tanúságtételét, és a PONT közösség által előadott színdarabot.

A vasárnapi missziós nap után, a hét többi napján egy-egy közösség vállalta el a programok szervezését. Hétfőn az Albertfalvi Keresztény Társas Kör teaházzal várta a betérőket, kedden a Karitás szeretetlakomával és ingyenes ruhaválogatással. Szerdán pedig a Missio Christi rendezett „Szentek divatbemutatója” címmel műsort a gyerekeknek.

A csütörtöki nap volt a szalézi munkatársaké és a fiataloké. Délután a gyerekeknek szerveztünk vetélkedőt, közben a PONT közösség képekben bemutatott történetével ismerkedhettek meg az arra járók. Este Verbényi István atya - aki munkatársi közösségünk tagja - tartott előadást arról, hogy hogyan ne legyünk „vasárnapi pogányok”, majd gitáros misével zártuk a napot.

Pénteken a Don Bosco iskola bemutatkozása után részt vettünk a fáklyás felvonuláson és a gellérthegyi szabadtéri szentmisén. A szombati zárónapon plébániánk négy már működő, és az ötödik most szerveződő családos közössége mutatkozott be. A nagy sikerre való tekintettel újra előadtuk a színdarabot.

Mindenképp meg kell említenem Medgyessy Ferencet és Brigittát, akik plébániái animátorként a legtöbbet tették az albertfalvi misszióért.

Szóts Miklós CS



Városmisszió - Albertfalva

Gyermeksorsok

Szeptemberben a 8. osztályban kompetencia mérést végeztem magyar nyelv és irodalomból. Magasan a legjobb lett az egyik kislány felmérője. Kiforrott, egyéni írás, jó helyesírás, szép külalak. Kíváncsi lettem rá. A naplóban lévő adataiból döbentem láttam, hogy húsz éves, és nyolcadikos. Kíváncsivá tett a felfedezés.

A következő napokban a szünetekben kerestem a társaságát, beszélgettem vele. Eleinte nem volt közlékeny, de türelmesen vártam. Órán szépen dolgozott, jó magaviseletű volt. Meghívtam az újságíró szakkörbe, ahová szívesen jött. Kiderült, hogy verseket is ír, ami egy magyartanárnak nagy öröm. Úgy éreztem, hogy elérkezett az idő, hogy az életéről kérdezzem. Készségesen ráállt, hogy elmeséli életét:

„A tőköli rabkórházban születtem, ahol édesanyám börtönbüntetését töltötte. Később megszökött a börtönből. A mai napig nem ismerem anyámat, de azt tudom, hogy hatan vagyunk testvérek.

Három éves voltam, amikor nevelőanyám kivett a miskolci nevelőotthonból. Sajógalgócra, Kazincbarcikára majd Berentére mentünk lakni, ahol jelenleg is lakunk.

A hetedik osztályból 16 évesen kikerültem. Megtudtam, hogy édesapám Nyíregyházán él, és négy mostohatestvérem van. Magához vett volna, de a gyámhatóság nem engedte. Egyik nap barátaimmal elindultunk hozzá Nyíregyházára, de nem volt otthon, így aztán Szegedre mentünk kocsival, ahol részt vettem egy betöréses rablásban. Szegedről jövet frontálisan ütköztünk. Kórházba kerültem, hat napig nem emlékeztem semmire. Majdnem meghaltam. A mai napig a csipőmtől a lábam száráig fáj a lábam.

A rendőrök a kórházból mindhármunkat elvittek a börtönbe. Tizenhét éves voltam és négy év börtönt kaptam. Ebből egy év tíz hónap és tizenkilenc napot töltöttem Szegeden, Kecskeméten, Nyíregyházán és Miskolcon.

2007. március 28-án szabadultam. Iskolába szerettem volna menni, de tudtam, hogy 20 évesen nincs olyan általános iskola, ami felvesz, csak egyetlen iskola van, ahol tanulhatok a nyolcadik osztályban: a Don Bosco. Beiratkoztam.

Hálás vagyok, hogy megadták az újrakezdés lehetőségét. Tanárain ismerik az életemet, de őrzik a titkomat. Szeretettel fordulnak felém. Segítenek kedves bánásmódjukkal megállni a lábamon. Tudom, hogy köszönettel tartozom az iskolának és tanárainnak. Fodrász szeretnék lenni, majd érettségizni. Becsületes ember akarok maradni.”

Szuromi Béláné

Előttünk jártak

P. Szollár Lajos SDB (1915-1991)

Már az előző számainkban megemlékeztünk kiváló rendtársainkról, akik nagy érdemeket szereztek tartományunk vezetésében, és akikre hálással tekintünk viszsza.

A mostani számban egy olyan rendtársunkról szeretnénk szólni, aki, bár a tartomány vezetésében nem vett részt, de igazi szalézi lelkiületével és munkájával nagy tiszteletet szerzett a szalézi névnek.



P. Szollár Lajos 1915. július 17-én született Tapolcán, abban a városban, ahonnan több szalézi is elindult Don Bosco követésére. A nyergesújfalui szalézi iskolában ismerkedett meg Don Boscóval, és fiatalos lelkesedéssel vállalkozott követésére. 1930-31-ben Péliföldszentkereszten tölti novícius éveit, majd különböző szalézi intézetekben, mint nevelő működött.

1941. június 27-én, Esztergomban szentelik pappá. Mint fiatal pap, teljes odaadással és lelkesedéssel végezte teendőit. Igen tisztelt hittanár volt. Különösen nagyra becsülték munkásságát pestszentlőrinci plébániánkon, olyannyira, hogy hosszú évek elmúlásával nagy szeretettel gondoltak rá tanítványai, és még külföldi otthonában is többször felkeresték.

Ez a munka 1950-ben félbeszakadt. A rend feloszlata után fizikai munkaként dolgozott 1956-ig. Az októberi forradalom lehetővé tette számára is az ország elhagyását. Több helyen (Graz, Bécs, Torino, Gallipoli) a me-

nekültek lelkipásztorként működött. 1957-ben átvette a bécsi magyar menekültek gondozását. Hosszú éveken át személyesen is megtapasztaltam papi buzgóságát, a lelkek megmentéséért való fáradozását. Szorgalmasan látogatta a menekülttáborokat, a fiataloknak katekizmusoktatást tartott. Kereste az elveszett lelkeket és igyekezett mindenkit se-

gíteni, támogatni. Munkahelyeket, családi otthonokat igyekezett szerezni a menekült magyarok számára. Fáradságot nem ismerve segített minden magyaron. A sikertelenség és a hálátlanság nem törte össze optimizmusát. Erején felül dolgozott, és mindez bizony aláásta egészségét.

A hazai kommunista hatóság ferde szemmel nézte munkásságát. Nemkívánatos személlyé minősítették, és megtagadták számára a hazalátogatást. Nagy megpróbáltatást jelentett számára, hogy édesanyja temetésére sem engedték be az országba.

A rendszerváltás sem hozott számára enyhülést. Az állandó munka, küzdelem kikezdte egészségét, és 1991. február 26-án az örökkévalóság hazájába távozott.

Hú és lelkes fia volt Don Boscónak! Nagy segítségére volt a magyar szaléziaknak. Halála után, végakarataival a szentkereszti házat segítette.

Büszkén és hálással tekintünk Rád, P. Szollár!

P. Havasi József SDB

A Szalézi Család Lelkiségi Napjai 2008 - Róma

Január 17-20. között tartják Rómában a Szalézi Család Lelkiségi Napjait, melyre legkésőbb december 31-ig fogadják a jelentkezéseket.

A jelentkezési lap letölthető az internetről

(<http://www.sdb.org/giornateFS/default.htm>) olasz, angol és német nyelven is. Utazás egyéni szervezésben, elhelyezés kétágyas szobákban (a szobatárs megválasztható), költsége 195 €. Elszállásolás a római Salesianumban ill. más szalézi házban jelentkezési sorrend szerint.

Olvastam valahol...

A csökönnyös szamár és az édes bogáncs

Abban a nehéz órában, amikor Szent József megtudta, hogy családjával menekülnie kell Heródes gonoszsa elől, az angyal a szamarat is felébresztette az istállóban. „Kelj föl! – mondta neki a magasból az angyal –, Szűz Máriát urával most Egyiptomba fogod vinni!”

A szamárnak ez egyáltalán nem tetszett. Nem volt valami jámbor szamár, sőt egy kissé inkább csökönnyös. „Nem tudsz erről magad gondoskodni? – kérdezte bosszúsán. – Neked szárnyaid vannak, nekem meg mindent a hátamon kell cipelnem. És miért éppen Egyiptomba, mért nem jó egy közelebbi hely?”

„Biztos, ami biztos!” – válaszolta az angyal. Ez egy olyan felelet volt, amire egy szamár csak azt mondhatja, hogy most már értem.

Kiballagott az istállóból és látja ám, hogy mennyi terhet gyűjtött össze számára Szent József: ágyneműt Máriának, egy csomag pelenkát a gyermeknek, egy láda aranyat, a király ajándékát, két tömjénnel és mirhával teli zsákok, egy egész cipót, sajtót és egy oldal füstölt húst a pásztoroktól, a víztömlőt és mindennek tetejébe még ott van Mária a gyermekkel! Ennek láttára a szamár újból megmakacsolta magát. És nem értette meg őt senki a gyermek Jézuson kívül. „Mindig ugyanaz történik. Ezek a koldusok úgy jöttek ide, hogy semmijük sem volt, most meg már annyi mindenük van, hogy két pár ökör sem tudná elvinni. Én azonban nem vagyok szénás szekér!” – mondta a szamár. Pedig úgy nézett ki, amikor Szent József mindent fölpackolt rá, még a patái is alig látszottak.

A szamár kidomborította a hátát, hogy helyreigazítsa a terhet, majd megkockáztatott egy lépést, óvatosan, mert azt hitte, hogy összedől a rajta levő torony, mihelyt egyik lábát a másik elé teszi. De különös módon, csodálatosan könnyűnek érezte terhét, mintha lábai csak saját testét vitték volna, a tuskók és a kövek között. Persze, nem sokáig, mert újból elkezdett bosszankodni: „Miért kell belőlem gúnyt üzni? – mormogta. – Talán bizony nem én vagyok az egyetlen szamár Betlehemben, aki egyszerre négy zsák árpát is el tud vinni?” – Haragjában nekifeszítette lábát a fövénynek, és egyetlen lépést sem ment tovább arról a helyről. „Ha most még meg is üt engem – gondolta elkeseredve –, egész cókómkja az árokba repül!” József azonban nem bántotta. Egyik kezét a háttára tette, a másikkal a szamár fülei felé nyúlt, hogy megsimogassa. „Menj még egy keveset! – biztatta szelíden –, hamarosan pihenni fogunk!” Erre a szamár felsóhajtott és újból baktatni kezdett, s köz-

ben így gondolkodott magában: „Ez valóban szent ember, még azt sem tudja, hogyan kell egy szamarat sietésre ösztökélni”.

Közben megvirradt, és a nap melegen kezdett sütni. József egy cserjésre bukkan, amely azonban nagyon száraz és tüskés volt, hiszen a sivatagban jártak. Ennek gyér árnyékában akarta megpihengetni Máriát. Lepakolt tehát és tüzet gyűjtött, hogy levest főzzön. A szamár ezt nagyon bizalmatlanul nézte. Ő saját takarmányadagját várta, de csak azért, hogy megvetően mondhassa: „Inkább megeszem a farkamat, mint a ti poros szénátokat!”

Szénát azonban nem kapott, sőt még egy harapás szalmát sem, mert Szent József – Máriáról és a gyermekről való gondoskodása közben – teljesen megfeledkezett róla. A szamarat óriási éhség fogta el. Olyat kordult a gyomra, hogy József ijedten nézett föl. Azt hitte, hogy egy oroszlán telepedett a bokorba, és az bődült ilyen nagyot. Időközben megfőtt a leves is, mindnyájan ettek belőle. Előbb Mária evett, majd utána József kikanalazta a maradékot. A gyermeket is megszoportatta anyja, csak éppen a szamár állt ott éhesen. Nem volt egyetlen fűszál sem, amit rághatott volna. Nem termett itt a kősvatagban semmi – néhány bogáncson kívül. „Kegyelmes Uram!” – mondta a szamár haragosan és egy hosszú beszédbe kezdett a gyermek Jézus előtt. Csak egy szamárbeszéd volt ez, de nagyon ravaszul volt kieszelve. Rendkívül éles ésszel és világosan mondott el mindent, amit csak egy szenvedő teremtmény Isten előtt elpanaszolhat. „I-Á” – kiáltotta végül, ami annyit jelent, hogy „Így igaz, én szamár vagyok!”

A gyermek mindent figyelmesen végighallgatott, s amint a szamár befejezte mondókáját, lehajolt, fölvetett egy bogáncsot és átnyújtotta neki.

„Jó!” – mondta a szamár, miközben szíve mélyéig megsértődött. – Nem bánom, megeszek egy bogáncsot. De te bölcs vagy, és előre láthatod, hogy mi fog történni. A tüskék úgy összeszurkálják a hasamat, hogy meg kell halnom, s azután nézhetitek, hogyan mentek Egyiptomba!” Dühösen harapott a kemény kóróba, de rögtön tátva maradt a szája, mert a bogáncs nem úgy ízlett neki, ahogy várta, hanem úgy, mint a mézédés lucerna, vagy az illatos káposztalevél. Senki sem tudja elképzelni, csak egy szamár, hogy milyen finom dolog is a bogáncs!

Elmúlt erre a csacsinak minden bosszúsága. Áhítatosan egymás mellé rakta füleit, ami egy szamár esetében annyit jelent, mintha mi összekulcsolnánk a kezünket.

Hópehely borax kristályokból

Kell hozzá:

spárga, széles szájú befőttes üveg, fehér pipa tisztító drótok (lehet sima gyöngyfűző drót is), kékitő vagy ételfesték (nem fontos), forró víz, borax (gyógyszertárakban lehet kapni), ceruza.



Hogyan csináljuk:

Egy kis ügyességgel tartós diszhópelyhet lehet készíteni, éppoly jót, mint az igaziak. Vágj egy fehér pipa-drótot három egyenlő részre. Kösd össze őket úgy közepén, hogy egy hat ágú csillag formát kapj. A pipadrótok s a spárga képezik az alapot arra, hogy a kristályformációnak formát adjanak. Ha véletlenül a száruk nem egyforma hosszúra sikerülnek, csak vágd le őket, míg egyformák lesznek. Most bogozd körbe a spárgát, hogy szép hópehely mintád legyen. Köss egy másik spárgát az egyik pipadrót végére és erősítsd a spárga végét egy ceruzára (erről fog a csillag lelőgni). Tölts meg egy befőttes üveget forró vízzel s oldj fel benne boraxot - 3 evőkanálnyit számítva minden negyed literhez. Kevergesd, amíg feloldódik. Ne aggódj, ha még egy kevés fehér por marad az üveg alján. Ha akarod, most tehetsz egy csepp kékitőt a keverékhez, így még csillogóbb lesz, vagy színezheted ételszínezékekkel. Végül helyezd el a ceruzát az üvegen úgy, hogy a csillag szépen belelógjon az oldatba, anélkül, hogy az üveg alját, vagy oldalát érintené. Estétől reggelig már egész szép hópehely lehet, de ha vársz még, minél tovább áll az oldatban, annál vastagabb lesz. Vedd ki, amikor a mérete tetszik, és akaszd az ablak elé, vagy a karácsonyfára.

Gyerekek szülői segítségével végezzék!

**A 2008-as tartományi
Don Bosco ünnep
Don Bosco égi születésnapjának
120. évfordulója alkalmából**

**2008. január 26-án, szombaton
délelőtt 10 órakor kezdődik
az Óbudai Művelődési Központban
(San Marco utca, két percre
a Tartományfőnökségtől)**

**Az ünnepi szentmise után
kezdődik az akadémia,
majd agapé és az intézmények
bemutató kiállítása
a Művelődési Központ termeiben.**



**Minden munkatársat, fiatalot, volt növendéket
és Don Bosco-tisztelőt szeretettel várunk!**

**KARÁCSONYI KÖNYVAJÁNLÓ
A DON BOSCO KIADÓTÓL j**

**Don Bosco Könyvesbolt Budapest, Múzeum körút 7.
Tel.: (1) 318 67 17
Könyvújdonságainkat keresse a Don Bosco Könyvesboltban
és a szalézi plébániákon!**



IRODALOM

**Szóke János:
A mosolygó Isten**

Isten mosolya az ember üd-
vössége. Nevessünk együtt a
történeteken, vicceken.
68 oldal; kötve, ára: 500 Ft



IRODALOM

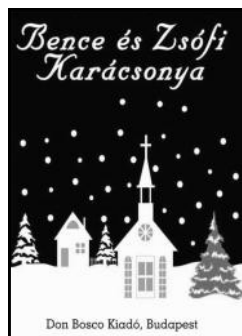
**Varga László S.J.:
A magyar titok**

Varga László jezsuita atya,
író, szónok, szociális apostol
ezt a kis írását „vigasztaló
levélnek” szánta bujdosó test-
véreihez.
168 oldal; kötve, ára: 800 Ft



LELKISÉG

A virág csak nyílik
Sokan elrejtik valódi énjüket
azért, hogy erősebbnek tűn-
jenek. A virágok egyszerűen
csak nyílnak.
80 oldal; füzve, ára: 750 Ft



GYEREKEKNEK

**Bence és Zsófi
Karácsonya**
A kis füzetből megismerhet-
jük, hogyan készült fel Bence
és Zsófi a karácsonyi ünnepe-
kre.
32 oldal; tűzve, ára: 450 Ft



FIATALOKNAK

Válaszol-e Isten?
Az életben sok kérdőjel van
előttünk. Ha nem keresnénk,
nem kutatnánk a válaszokat,
az élet nagyon egyhangú és
unalmas lenne.
148 oldal; kötve, ára: 2.600 Ft



FIATALOKNAK

Igazságok dióhéjban
Mindig keressük a kérdésekre
a választ: „Ki vagyok én?;
Miért vagyok itt?; Van élet a
halál után?”... Ez a könyv
igazi válaszokat ad.
84 oldal; kötve, ára: 500 Ft

10%

**TÁMOGASSA BEFIZETETT ADÓJÁNAK
1 %-ÁVAL**

**A BOSCO SZENT JÁNOS IFJÚSÁGI NEVELÉSI
ÉS OKTATÁSI ALAPÍTVÁNYT!**

Adószám: 19673752 - 1 - 4

**Kérjük, ajánlja ismerősei figyelmébe Alapítványunkat!
SEGÍTSÉN, HOGY SEGÍTHESSÜNK!**



 **Szent Péter és Pál
Szalézi Általános Iskola**





**Szent Péter és Pál
Szalézi Általános Iskola**



**DON BOSCO
SZALÉZIAI**

Kiadja a Don Bosco Szaléziai Szent István királyról nevezett Magyar Tartománya 4000 példányban, belső terjesztésre; felelős kiadó: P. Havasi József SDB
Cím: 1032 Budapest, Bécsi út 173.; telefon: (1) 453 22 80; e-mail: sdbung@mailbox.hu; honlap: www.szaleziai.hu
Szerkesztő: Lengyel Erzsébet; e-mail: le@invitel.hu; korrektor P. Ábrahám Béla SDB; tördelő: Szász Gábor
A címlapon: Pélyföldszentkereszt, Savio Szent Domonkos szobra
Készült a kazincbarcikai Don Bosco Szakiskola nyomdájában; felelős vezető: Fehér Béla, tel. 20/823 4654